

[Indenrigsministeren.]

derom. Det ærede Medlem anstillede en Række mere eller mindre filosofiske Betragtninger over, hvilken Betegnelse man skulde anvende, om det var rigtigt at bruge Ordet autoriseret. Personlig lægger jeg i og for sig overmaade ringe Vægt paa, om man bruger Ordet autoriseret eller statsanerkendt; men jeg synes ikke, at det ærede Medlems Argumenter paa nogen Maade kunde tages som virkelig gyldige overfor den her anvendte Betegnelse. Det ærede Medlem havde egentlig kun det at indvende derimod, at det var underligt at bruge dette Ord autoriseret om Mennesker, der udfører en Gerning, der er i saa høj Grad personlighedspræget som Sygeplejergerningen, og tilføjede, at vi siger dog ikke autoriserede Dommere. Man kunde godt gaa videre: vi siger heller ikke autoriserede Præster. Men Grunden er jo den, at Udtrykket Dommer i sig selv indeholder Oplysning om, at den paagældende er autoriseret, og paa samme Maade har vi, naar vi siger Sognepræst, ikke nødvendig at sige autoriseret Sognepræst, fordi det at være Sognepræst i sig selv indeholder den Oplysning, at den paagældende har den Uddannelse, som kræves i saa Henseende. Derfor kan man ikke analogisere paa den Maade. Forholdet er det, at Ordet Sygeplejerske bruges baade om dem, der har den fulde Uddannelse, der her er Tale om, paa tre Aar, og en ringere eller maaske næsten ingen Uddannelse. Derfor er det nødvendigt at finde et Tillægsord, og hvis det ærede Medlem havde været heldigere, end jeg synes han var her i Dag, og virkelig havde fundet et godt Ord, der var bedre end det i Forslaget anvendte, skulde jeg med den største Fornøjelse have taget det. Jeg tillægger dog, som sagt, Spørgsmaalet ringe Betydning. Det er Petitesser, der er ingen Grund til at tale et Kvarter om den Slags Ting.

I øvrigt forekommer det mig noget søgt at sætte dette Spørgsmaal i Forbindelse med, om den paagældende Gerning er personlighedspræget eller ikke. Naar det drejer sig om en Præst, er der ingen, der tænker paa, om han er autoriseret eller ikke, i det Øjeblik han skal udøve sin Gerning. Det er et Spørgsmaal om Mennesket, om Hjertelaget, om alt det, som skaber en god Præst. Det nytter ikke, at han er autoriseret, hvis han mangler disse Egenskaber, lige saa vel som det paa den anden Side, naar han har disse Egenskaber, i og for sig er ligegyldigt, om man kalder ham autoriseret eller ikke.

Jeg kan give det ærede Medlem megen Ret i nogle Udtalelser om Sygeplejerskernes

ofte alt for lange Arbejdstid. Jeg ved gennem Bekendtskab og paa anden Maade, hvilken enerverende Gerning Sygeplejerskernes Gerning kan være, jeg ved, hvordan den ofte fører med sig, at de paagældende, naar deres Arbejdstid er udløbet, føler sig udslidte og dødtrætte, og alligevel skal de altid have et venligt Ord og et Smil paa Læben overfor de syge, som de skal pleje. Derfor skulde jeg for min Del ikke have noget imod, at der blev skænket dette Spørgsmaal meget større Opmærksomhed, end man hidtil har skænket det, men jeg maa desværre sige, at jeg betragter det ærede Medlems Udtalelser her som Udtalelser, der kun fremsættes paa hans egne Vegne, idet det er mig bekendt, at paa amtskommunale og bykommunale Sygehuse har det ærede Medlems Parti aldrig været at finde, naar der var Spørgsmaal om en Lettelse i Sygeplejerskernes Arbejdsdag.

Det ærede Medlems Ængstelse for Monopolisering har ingen Steder hjemme. Det er noget, man kan sige, men som man ikke kan finde et eneste Holdpunkt for i det foreliggende Lovforslag. Der er ikke Antydning deraf, ikke Tendens dertil. Det er et Postulat og intet andet. Det ærede Medlem ønskede, at der ikke blev lagt Hindringer i Vejen for, at unge Piger, som maatte ønske at tage Sygeplejergerningen op uden at have den fulde Uddannelse, kunde faa en kortere Uddannelse. Der findes i Lovforslaget intet, der hindrer dette. Sygehuse vil i saa Henseende være stillet ganske frit fremtidig, som de er det i Øjeblikket. Og med Hensyn til Spørgsmaalet om, at denne Lov skulde kunne have en uheldig Indflydelse paa hele Hjemmesygeplejen, paa Sygeplejerskernes Virksomhed Landet over, har jeg for mit Vedkommende i Folketinget og i Folketingsudvalgets Betænkning afgivet en Erklæring, der viser, at enhver Ængstelse i saa Henseende er ubegrundet.

Det kan jo kun være rimeligt, at Lands-tinget ser paa Lovforslaget i et Udvalg, men det forekommer mig, at den ærede Ordfører for Venstre i sine Slutningsbemærkninger ligesom forberedte sig paa en længere Udvalgsbehandling og meget dybtgående Undersøgelse paa visse Omraader. Jeg vil meget advare derimod. Denne Sag er i sin Tid gennemarbejdet sagligt i Medicinalkommissionen, Lovforslaget har to Gange været forelagt Rigsdagen, i 12 Aar har man betænkt sig paa det Spørgsmaal. Jeg maa mene, at nu maa det være nok, og jeg vil meget henstille, at Forhandlingerne nu faar